

(Teshuvot ha-Ge'onim)

R. Simon

1



ל-ל-ל

זנין ה"ל נכ"ל - אפי"ה

supplement - (יא)

לזנין א"ת נוכחות גבלג פוטר
מאחורי חזון

2

י"ו (ז) וידע, ועל זה צבית החתן והכלה (ח) אין נופלין ע"פ, וצבית האבל נריך ומוחר (ו), וראי' לזה פסח שני ככל חקת הפסח כן יעשה, שעדיין חכשטי כלה עמה (ו), והוא יגיד לכס את הרשום בכתב חמת. ושאלתם ענין נפילת אפיס מהו, ולמה אין נופלין ע"פ בימים אלו, בכל מקום נפילת אפיס בזמן נער הוא דכתי' ויפלו על פניהם ויאמרו אל חלבי הרוחות וגו', וישמע משה ויפל על פניו, ויפל יהושע על פניו ארצה, וכן בכל"מ נפילת אפיס זמן נער הוא, ובימי ניסן וחסרי הוא זמן שמחה, ונבר נהגו בזמן שנכנס ניסן אין נופלין ע"פ עד שינא כל ל' יום, וכן בימי חשרי כל ל' יום (ח), ועל כן עולי רגלים בקול רנה וחודה בחזירה יותר מבהליכה (ט), ובירושלמי, ר' הושעיא בש"ר זעירא אמר מאי דכתי', ופנית צבקר והלכת לאהלך, ופנית והלכת דיו לקרא, מאי ופנית צבקר (י), וכי צבקר הולכין ולא בכל זמנא, אלא

מתחזק על שהגיד לר' יצחק זה (שע"י סיפורו להשואלים דוחקים עתה על הגאון לגלות הדבר) אלא שאין להשיב עוד לאחור אשר הגיד כבר ולומר שלכן מוכרח עתה לגלות הענין ברמו במכתב, אבל העיקר נראה של"ל ואין להשיב לאחר. ור"ל לאחרים שכן השואלים. אין יכול להשיב דבר בזה, רק יכתוב ברמו להרב ר' יצחק והוא יגיד להם, אם ידע שראויין לכך, וכן ראינו דרך הגאון ז"ל בעניינים הנעלמים אלו בחשובות אחרות, שלא להשיב למאן ולא בדיק ל"י ולא הכירו פנים אל פנים (בסימנין כמו שי"ח להלן בס"ד) שראוי למסור לו. הנה מאלו החשובות נראה כמה נהר הגאון ז"ל בצניעות החכמה שלא לגלות דבר נעלם לבחתי ידוע ויכר לו פא"פ שראויין לכך, וע"כ הנוסחא שנכתבה להגיה "ואין להשיב לאחרי", היא נכונה: (ז) דגרסינן אין מוניעין חכשטיין כו'. כחזרת פ"ק (ד'), וענין זה וגם מה שמסיים וראי' לזה פסח שני כו', מכוונין הדברים למ"ש בזהר בהעלותך ברע"מ קל"ב ב' ע"ש ובפ' אמור ל"ח ב' ז' (ח) צבית החתן והכלה אין נופלין ע"פ. משמעות לשון דהחתן או הכלה קאמר, וכדעת הר"ן פ"ב דסוכה שהבאחי בס"ד בצאורי לפרי"א פט"ו אות ל"ב לענין ז' ברכות, וה"ה לענין נפילת אפיס, אבל בא"ח סי' קל"א הזכירו הפוסקים בלשונם רק בית החתן: (י) וצבית האבל נריך ומוחר. לשון נריך היינו לומר, שהאבל שהוא נריך להצטער ולשבור לבו לכן אדרבא נריך הוא לנפילת אפיס, ולשון מוחר לפ"ז מגומגם, ואיפשר ל"ל נריך ביוחר, ור"ל אדרבא יותר נריך הוא לנפילת אפיס משאר כל מקום, ועיי' מג"א סקל"א סק"י שמהגנו אינו כן: (י) פסח שני כו' שעדיין חכשטי כלה עמה. אינו כ"א סמן בעלמא, שכאן בנפילת אפיס חשבינן השלישים יום מן ר"ח ניסן (שמאז נטעו על הפסח), ובפסח שני השלישים יום מן י"ד בניסן עד י"ד באייר: (ט) וכן בימי חשרי כל ל' יום. מנהג זה לא ראינו מוצא בפוסקים שלפנינו, ומשמעות הלשון כל החדש, היינו אף בעשרת ימי חשבה, אף שאומרים סליחות וחסוניים ומחשנין (וכמבואר גם בלשון רב האי גאון עצמו שהביא הר"ש שלהי ר"ה והטור ריש ה' ר"ה ע"ש) בכל"ו אין נופלין ע"פ, ובכלבו סי' מ"ב הביא מנהג מן לאחר יוה"כ עד סוף החדש (ואיפשר גם כאלו ל"ל ביומי חשרי עד ל' יום ור"ל עד כלות חדש חשרי אבל מ"מ בעש"ח נופלין ע"פ): (ט) עולי רגלים בקול רנה וחודה בחזירה יותר מבהליכה. כמו שמביא להלן מן הירושלמי, אבל לבד זה לא מלאחי סמך לזה (ובפ"ק דפסחים [ח] דרשו און לי אלא בהליכה בחזרה מנין ח"ל ופנית כו' שחמלא אהלך בשלום (ושלום זה הוא מדת צבקר דאברהם שבירושלמי להלן), ואי איתא להא הירושלמי, י"ל שזה שהורכרו לבאר בירושלמי פ"ג דצבורים במעלי צבורים שלא היו מחשסקין עמהם בחזר' כדרך שמחשסקין עמהם בהליכה, מפני שבעולי רגלים גם בחזרה שמחה המלוא עליהן כדכתי' (ומלשון בקול רנה וחודה שכתבן, אולי יש להבין שדרשו אסמכתא לזה ממ"ש (תהלים מ"ב) אדדס עד בית אלקים בקול רנה וחוד' המון חוגג דסיפא דקרא בקול רני וחוד' המון חוגג (שהוא מופסק מן עד בית אלקים בטעמים, של הפסק טעם עול' ויורד המפסיק הגדול שבספרי אמ"ח) קאי על חרה, ובחרתן הוא דשייך לקרוחם המון חוגג, שכב' חגגו שמחת חגג, משא"כ בהלוי' לשם שעדיין לא הגיע החג, אין שייך לקרוחם המון חוגג: (י) האי ופנית צבקר. הדבר תמוה, דמהאי ופנית צבקר הוא דנפקא לן מל"א לינה לחג ולקרצן בסיפרי ובבבלי וירושלמי בב"מ, ואולי דייק מדלל כתי' בהדיא ולנת ופנית, ולמה כתי' צבקר, אבל הלשון וכי צבקר הולכין ולא בכל זמנא לא משמע ק: (י) ההוא דכתי' ב' צבקר לא עבות. כמ"ש בזהר מקץ (ר"ג) צבקר לא עבות בגין דההוא צבקר לאו

צבקר ההוא דכתיב ב' השואבה (ז), והדבר גדו חוגר כמפתח (ט). על' הוורה, אבל ענינו ולשון בהערות בס"ד.

(ז) סי' של"ה ל"ב טר שלום, ועמ"ל בהערות לא (ז), וחזן הכנסת שבג החירו רבין ליחיד דאין יגביה או לא יגביה אם י' דטריד לחבירו הסמוך לו וחילין עונין חמן וממתי מוניא את הרבים (ז).

איהו חשיך אלא נהיר נ איחער כל בני עלמא נ הלשון צבקר דאברהם בזה בית השואב. אע"ג שג כמ"ש מדכתי' ושאלתם השואבה שמחת הבק' נ בחזרה אחר החג: (ט) גדול ומכין בסודו, (שה חוגר כמפתח. שהשמח מבשעה שחוגר אוחס נ המקטרגים (ובפרט מל פ"ה קרי להו נלחי נ לשמוח ביוחר: (ח) המשמיע לכיון לבו בלחש מוחר ו שהאריך בהא דבציבור לעצמו בחפלתו בקול לי שיאמר בקול רם להווי בקול רם, דאי איכא נ קולו, הו"ל עס קול נ כלל ד' סי' י"ט והועת עבד איסורא בהשמעת הראשון שבתחלת החשו בחשובת הגאונים אלו כו'. לקמן סי' ש"ז מ מכפר בתחלה על עלמ

תפארת יעקב

והוא

הגהות הערות ותדושים על ספרא דרב מחברת הקדש תפארת ישראל,
 מרבנו הגאון מאור הגולה חסידא ופרישא צדיק ים"ע מרן ישראל ליפשיץ ז"ל,
 אשר חבר פלאים על ששה סדרי משניות, וב"ה התאמצתי להגיה לצרף ולקק
 את הפי' תפארת ישראל הנ"ל מחרולי הטעות השגיאות והשבושים, למען
 יצא ככסף צרוף, והעירותי בכ"מ אשר נטה מפיו רבנו הרב מברטנורא ז"ל, ובדקרתי
 אחריו עד מקום שידי מגעת ב"ה, וכל הערותי ותדושי סוככים הולכים לברר ולפרש
 דברי רבנו המושיעים כאור שבעתים, וזעיר שם זעיר שם השגתי עליו בהשגות
 לאמתה של תורה בעור צור ישועתי.

כל אלה ידי יד כחה עשתה בעזהש"ת

הצעיר יעקב צבי בלאאמור"מ ישכר שפירא ז"ל

(החונה פ"ק אכטרין יע"א).

ו ו י ל נ א

הדפוס והוצאות האלמנה והאחים דאם

תרנ"ט

ТИФЕРЕТЪ ЯКОВЪ,

Глосарій къ Мишиѣ.

В И Л Ъ Н А. Типографія Вдовы и бр. Ромъ. Жмуд. пер. собст. домъ № 323.
1898.

הרב הגאון הגדול מופת הדור מ' יוסף רוזין ז"ל האב"ד מסלאנים יע"א:

הנה הראני ידידי הרב הגאון סיני ועוקר הרים חריף וזקי יקר תפארת ישראל מו"ה יעקב צבי הגאבדק"ק אסטריין את הערותיו וחידושיו הנעימים ואת חלי השגותיו אשר ירה בקשת שכלו הזך על רבינו הגאון המחבר תפארת ישראל על המשניות ז"ל ועברתי עליהם במעט העיון ומלאתי בהם דברים נעימים ונחמדים, וכמעט לא החטיא את המטרה בכל רובי השגותיו המפליאים ומזהילים כל עין רואה צם, איך מלודת השגיאה פרושה על כל האדם אשר על פני האדמה וגם מלאתי בדבריו ענינים עמוקים וישרים לכל הוגה צם אשר בטח יתענגו צם כל שוחרי תושיה ואוהבי האמת. לכן גם ידי תכון עמו להדפיסם ולהפילם על פני תבל. דברי המדבר לכבוד התורה ולומדי' היום יום ג' יוס' ו' לחדש אייר שנת תרמ"ב פ"ק סלאנימא:

גאון יוסף רוזין חופ"ק הנ"ל.



תפארת יעקב סדר זרעים

מסכת ברכות

פ"א במתני' משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן. ע' צמ"ט והרמ"ז שדקדקו על לשון בתרומתן דהול"ל בתרומה. ולענ"ד משום דעזרא קנס את הגוים ליתן המעשר לכהנים, והל"כ עכשיו גם המעשר עופל עליו עס תרומה, וכן מלינו כמה פעמים בתפנה עתו"ס פ"ד דדמאי, וכדי דלא לימו למיטעי דהתנא חיירי כהן במעשר, ובחמת הא גבי מעשר לא בעינן הער"ס, לזה דייק התנא בלשון בתרומתן, היינו מה שמגיע להם מזד חלקם ולא כמה שזכו מזד הקנס של הגוים. וע' גמ' דפריך מ"ס דקתני ערבים ברישא כו', ומשני תנא אקרא קאי, וה"ק זמן ק"ש דשכיבה אימת כו', והוא שפת יתר, עלל"ה. ונראה דהקפידא הוא כמו דלמירין ריש פסחים דמשו"ה לא נקט ליל י"ד משום לישנא מעלי" ע"ס במפרשים, ה"כ הול"ל שחרית ברישא ומשני תנא אקרא קאי, ומשום דקשה עדין דהול"ל למיתני תחילתו קורין ק"ש דשכיבה ע"ז משני, וה"ק זמן ק"ש דשכיבה אימת, ואי הוה תני ק"ש דשכיבה הו"ל כב"ש, דשכיבה ממש, משו"ה נקט בערב לגלוי' דהכונה זמן שכיבה: בר"ב ד"ה עד שיעלה וכו', אסור לקטור ע"ס. משמע דרק לקטור ולישן אסור, אבל בלא"ה רשאי להמתין מלקרות עד ע"ס כשיטת הש"א ס"ד ע"ס: **תפא"י** אות ו ג"ל דרק משום ברכה שאלו. ערש"י דף ע. ד"ה כוומי, ודו"ק: אות ז מרלא היו אנוסים. ויהי' מוכח מזה דלא כשיטת הת"י מונח בש"א ס"ד, דלחכמים דיעבד אינו רשאי לקרות אחר הלוח. דא"כ מה הועיל ר"ג בזה שהשיב להם רבנן כוומי ס"ל, והא דלמתי ע"ס כדי להרחיק אדם כו', הא מ"מ לדיוקו אינם רשאים לקרות, ובניו הא קאמרי יחיד זרכים הלכה כרבים, ויש לדמות, וערש"י ע. ד"ה אי. ולכאורה ו"ל מזה להק"י שכ' דנדבר שפורש היחיד במורה לא היו יכולים מז"ל לאוסרו: אות יב בסה"ד משא"ב בק"ש. ובזה מדוקדק היטב לשון רש"י במתני' זכרה מה שמגנס עליו הלל"ה, ועי' ש"א שהאריך ג"כ מאל זכר שיטת רש"י: אות יד י' מינוטין. כמדומה שסוף ע"ס, ו"ל ו' מינוטין, ע' אול"ה סנ"ח: אות כא לקרות שכוב אסור ע"ס. לא ידענא מל"ל, וע' גמ' י"ל. בשעת שכיבה שכיבה ממש, וערש"י כהן: אות כד א"ך אמרו ב"ה לשון למה נאמר. לשון מבומנס, דלמה נאמר קאי על בשכנך ובקומך ולכאורה ו"ל מדוע לא הניחו ג"ה ראי' מבשנתך צניתך המוקדם בפסוק, וי"ל עתו"ס: אות כה תמוה הרי איהו גמי ה"ק. ר"ע הזכיר דלא עשה תלוה מדלא הגינה עליו ימפני הלוספים, וע"ז השיבו לו לא די שלא עשית תלוה שחולל להגין, אלא אדרבה שחייבת בזה שפנת על דברי ג"ה, או איפכא, דר"ס הוכיח דעשה תלוה מדגגינה עליו בשעת הסכנה, והשיבו לו כדי היית כו': **שם** לא הול"ל והשתי. כמדומה שהוא ע"ס, ו"ל זכנתי: אות לז ולא אמר אומרים. הא לישנא דקרא למתן תזכור: **בחיודושים** מ"א, ד"ה ולפע"ד כו'

מ"ש תוס' רמשה שמגיע כו'. לפנינו הגי' שהגיע ע"ס, [ובחי' הנאמי ראי' להמ"א מלשון הדב"י ואוכל פמו ומכרך. ולכאורה האי ומכרך שפת יתר הוא [ואולי דקמ"ל דאסור לישן קודם צרהמ"י כמו קודם ק"ס, מטעם שמה חוטפתו שניה] אומנס לדברי המ"א ח"ס, דקמ"ל הדב"י דדוקא בשאכל סעודתו לגמרי דאז צריך לבדך אחרים בזה הוא דגזרו מז"ל מלאכול קודם ק"ס, משא"כ היכה דאינו רואה רק לטעום טעימה בעלמא, ועיקר סעודתו יגמור אחר ק"ס, דאז א"ל לבדך צרהמ"י אחר העשימה, דהא יבדך אח"כ צעת גמר הסעודה, בזה לא גזרו. כעת מלאמי בספר מעין הצרכות שהעיר קלם בזה, אבל אין דברי דברי ע"ס]: **שם** זה א"א כלל. ע"ז ס' רל"ה ססק"ג ע"ס: **בסה"ד** לדין דבהתחיל אינו מפסיק. ל"ע דהא בק"ש בהתחיל באיסור מפסיק: **הלכתא גבירתא** מ"ד, וברכה ראשונה וכו'. היינו אשר יצר, וערש"י כחובות ה. ומבין ובחמת תנא ושייר עוד הרבה כמו אשר יצר לאחר עשיית לכיוו, וברכת גומל חסדים עובים, ובדוך שאמר, וברכת הפטרה, וברכת מעין שלש, וברכת אשר קדש ידך, ועוד הרבה, ולא ידעתי מ"ע לא מנה את אלו: **פ"ב** אות ז בדקאמר בסיפא ושואל. ט"ס ו"ל ומשיב: אות יב בסה"ד וצ"ע. לא ידע הרבה הספרדים, עי' אבן שלמה להגמ"א: **אות כב** שמה לא ימצאנה בחולה. ולפ"ז ל"ל במקומות שמיחידים את החתן והכלה קודם הגשוחין כמו ביהודא כדי שיהא לבו גם כה, חייב בק"ש כיון שלבו גם כה הוי כמו ממו"ל ואיך, עי' ר"ב, ולפ"ז ל"ל טעם פשוט מה שהאידנא קורין ק"ס, משום דהאידנא כל חתן לבו גם עס הכלה קודם גשוחין, ומשו"ה מדינא מייב, [ובגליון השו"ע כספסקתי לענין נפ"א, אס מתפללים צניח הכלה, אס ג"כ אין נופלים כמו צניח החתן]: **אות לג** ואע"ג דאבילות יום א' דאורי"י כו'. ליתא כמ"ס הפוס': **בחיודושים** ולפע"ד כו' דהבי אשכחנא טובא כו'. לק"מ דעיקר קושי' הגרמ"א דהכא מהמעשה גופא מוכח שהוא פטור מן הדין, מדקאמר איני שומע לכם, וכמו שהעמיק המחבר לשונו כאן: **הל"ג** מ"א, ולענות ביהל"ו. האחרונים כתבו דלא יאמר רק צרוך ה' המזוכך: **שם** ולענות אמן כו' ושכסוף הקדיש שלם. לשונו מנומנס וכונתו על האמן שאמר דלמירן בעלמא: **פ"ג** אות טז אפ"ה בולס יאברו. צקמניס לא מלינו: **שם** כאו"ח ס"ע. עס אימתא רק פסוק ראשון: אות כא ומה"ש הורה כו', כן מנבאר צמ"ז עס: **שם** לא התירו ההדור. לא ידענא פלפולו בזה, דהא האידנא גם צמ"ק מותר, ועתל"י ו"ל"ה מ"ס בזה אס אמרינן הרהור כד"ד. ולענ"ד דע"כ לא אמר רבינא הרהור כד"ד, אלא במקום תלוה, ע"ד שאמרו, מחשבה עובה מנערך למעשה, אבל לענין עבירה, וטבושות, וכדריס, פשיטא דבעינן דיבור ממש, ובזה ל"ק משנת שהביא הת"י, וכן מ"ס הלל"ה ע"ס: **בחיודושים** מ"א שלא זכיתי להבין הירושלמי. עלל"ה: **שם** אתמחה הרי הירושלמי כו'. בלמת לק"מ דהא בלמת לר"ה נמי קשה

זוה לא מנינו להפוס' שאמר, שסב"ל, זה נאמר רק במקום שיש חול' לרשותא, היינו רק ס' אס צריך, וכן צריך צירוף חול' שלא כיון, אבל במקום שיש חרתי לרשותא כ"ד לא מנינו שאמרנו שלא יצרך ולכן דינו של העו"מ הוא נכון וליב וקיים, ואה"ר אג"ר לא דק, ואחו"כ ס"ר.

בכבוד רב

עבדיה צמח"ש הדאיא

סימן ג'

לכבוד הרב עמרם כהן זן הרב כמ"ס שליט"א.

אחדו"ט מלפני כמה ימים הגיעני מכבודו, כאן גד"ח והנינו לענות בס"ד.

א

76 באשר יסתפק בדיון שק"ל, במקום שהחתן נמלא צבית הכנסת אין אומרים תחינה אף אם החתן לא מתפלל בזהו המנין, א"כ אם היה הדבר שהחתן לא נמלא ורק נמלאה הכלה צבית הכנסת, אם אומרים תחינה, או רק החתן שהוא שייך בחיוב התפלה, ל"כ הכלה אינה חייבת בתפלה, ע"כ.

איני יודע, איך ארפוא מלא מנהג זה דאפי' החתן לא התפלל בזהו המנין לא אומרים תחינה, כי המנהג הוא רק אם החתן מתפלל עם אוחו הציבור א"ל תחינה, אבל אם כבר התפלל והלך לביתו, או אפי' הוא עודינו נמלא שם צביכני"ס, אין שום מנהג, שלא לומר החתן ואפי' במילה ג"כ הדיון כן דרק אם א' מבני הברית הסנדק או אבי הבן מתפללין שם לא אומרים החתן אבל אם אין אף א' מהם נמלא צביכני"ס, אין שום מנהג כזה, רק אם המילה נעשית בזהו המנין צביכני"ס, וע"י צבי"ק א"ל צבי"ק סק"ל ש"י מלכ"ז דאפי' ילד אח"כ לביתו כיון שהיה צביכני"ס בשעת התפלה וכן במילה, הרי דמלך שיהיה החתן ובעל הברית בשעת התפלה ופשוטו כמשמעו היינו שהחול' להתפלל עמהם, אלא שלפני שישגמרו התפלה הלך לביתו, אבל אם לא הלך עמהם בחתי התפלה, מהיבא חתיי שלא לומר החתן, גם צעיקר השאלה באם נמלאה הכלה שם, אשה בעורה מנין, מי הכניס הכלה צביכני"ס, הגשים יש להם עורח נשים צפ"ע, ואינו מלכ"ז עם האנשים כלל, ואם השאלה היא צבי"ק שהתפללו צבית החתן, והחתן לא נמלא בשעת התפלה, רק הכלה, אין מקום לשאלה, דהרי הם נמלאים במקום השמחה, והמקום גורם, שבו שרויה השמחה, וצודאי שאין מקום לאמירת החנונים שם.

ב

בפסחים (ט"ל א') צפירשי' ד"ה שלוקין, מבוטלין הרבה הרבה מאוד עד שימחיס ע"כ, וק"ל לכח"ר על רש"י מנ"י"א הוא עלמו צביר (מ"ה צ') ד"ה או שלוקין, שאינו מבוטל יפה, והנה צ"ע, כבר הב"ח, שם צביר כ' ע"ד רש"י שם ח"ל ממחמת שהוא מבוטל יותר מדאי, וע"י צפירשי' צבירים ריש דמ"ט ע"כ ח"ל רש"י שם שלוק מבוטל יותר מדאי ע"כ, גם החוס' שם צביר כ' צד"ה או שלוקין צביר יותר מדאי ע"כ, ולפ"י"ה ל"ל דמ"ש רש"י צבירים, שאינו מבוטל יפה, ר"ל שט"י שהוא מבוטל יותר מדאי, מתקלקל צביר.

שם (מ"ב צ') ד"ה סכנתא, שמשלל יותר מדאי, ע"כ, וכ' ע"ז ח"ל יש להבין, דבשאלה למחן דקמיט, איח סכנתא שמשלל יותר מדאי, אלא למחן דרפי מאי סכנתא איח ציה ונ"י עכ"ל, אינו יודע מאי ק"ל, דזה שאמר סכנתא הוא קאי על חולה ואשה עוברת, דאלו, אין חי בהם, בין קמיט לפני, דכיון שהם חולים, חמוד יש בהם

סכנתא, דלרגלי חלישותם, משלל להם יותר מדאי, ויש להם סכנתא.

שם (מ"ב ח') חוס' ד"ה למה מנו חמ"ס וכו', ועוד הק' דח"ק שמנאס ליה ליה הכי כלל, דהא איכא חכשטי נשים שהן מין דגן וכו' ע"כ, וכ' ע"ז ח"ל ולע"ד נ"י לתרץ לפמ"ש מהרש"א צדמ"ב בחוס' ד"ה ר"ל אומר וכו', דממלת אף אינו מוכרח לפי כפי' הר"ן וכו' אלא דה"פ אף חכשטי נשים נוקשא צעניח הוא, וח"ק לא חשיב ליה חמ"ן נוקשא, ע"ש, וא"כ אין הכרח, דלית ליה הכי כלל מדל"ה חשיב חכשטי נשים, כיון דס"ל דחכשטי נשים לאו נוקשא צעניח כ"ל עכ"ל, ואינו מבין חירולו, דאף דלח"ק חכשטי נשים לא הוי נוקשא צעניח, אבל ס"ס לא נפיק מדי מין דגן וכו' כחמ"ן נוקשא ע"י חטרופת, וזה הכלל הוא צל לרבות כל מין דגן, וא"כ א"ל לומר כלל זה לרבות, דלשון שהן מין דגן משמע, כל שהוא מין דגן, אפי' חכשטי נשים דאף דלרבות ליה חמ"ן נוקשא צעניח, ס"ס לא נפיק מדי מין דגן, וא"כ א"ל לומר, זה הכלל חליבו.

ומה שהק' עוד בשם הרב מר אב"ו הי"ו, דהוי כפליגי צמליאות. אינו יודע למה זה כפולגתא צמליאות, דפולגתא צמליאות, היינו דבר שאינו יודע איכותו איך היה זה אומר כך היה זה אומר כך היה, אבל כאן פליגי, בצב"ר, דא' אומר חכשטי נשים, הוא צב"ח חמ"ן נוקשא, והב' אומר, כיון שנשחטה מר"ח, ואינו נראה לעין גוף החמ"ן אפי' נוקשא צעניח לא הוי אלא כחמ"ן נוקשא ע"י חטרופת שאינו ניכר החמ"ן שבו. זה נלע"ד ולו"מ ומ"י כיר"א.

סימן ד'

לכבוד הרב"ג המובהק מהר"ר אפרים גרינבלט שליט"א שלום וצרכי!

באשר לשאלה, אם מותר לשים צחוק כלי צקצוק עם חלב קר כדי להפיג ניחוח, צחוק כלי ראשון, כמונה על הפס בשבת.

זאת אשיב בס"ד

א בשי"ע א"ח ס' רנ"ז ס"ו נאמר מותר להטמין בשבת דבר לזון בדבר שאינו מוסף הכל, כדי שלא ילטון יותר, או כדי שחפיג ניחוח, אבל בדבר המוסף הכל אפי' להטמין לזון גמור ואפי' מצעו"י נמי אסור ע"כ, וע"י צביאור הלכה שם שהצ"ח מ"ש צביאור הגר"א שהצ"ח המקור מהא דשבת (מ"ח) דמזכיר רבה לעבדא דר"ג דלגת כוזא דמייח לזונין אפומא דקומקומא דחמין ואסר ליה משום דמוליד חוס, והוי כדבר המוסף הכל, וכו' ומ"מ לריך שחדע דלא הוי כמוסף הכל ממש וכו' אלא הכונה שמוליד חוס בדבר הקר שוויה רבן לענין זה כדבר המוסף הכל וכו' ע"כ, הרי לך, דאפי' על קומקום של חמין דאינו מונה על האש אסור משום דמוליד חוס כ"ש אם הקומקום הוא מונה על הפח, המונה על האש דמוסף הכל ממש דודאי דאסור, ואף שנייח, דאינו מוסף הכל ממש כיון שיש הפסק פח בין הקומקום, להאש, הרי עכ"פ מוליד חוס, וצודאי שאסור, ואינו יודע על מה סומכים, אלא שנהגים בכך כפי ש"כ במכחצו.

ב הביאור צב"ל"ס (פרק מ"ט י"ז) אל חירא כי יעשיר איש וגו', מה יש לפחד, לפי דעתו צביאור הפשטי הוא כך דהב"ח צל צחוק חוכחה לצני אדם, צלומרו אל חירא, ר"ל לשון ראייה לא לשון פחד, וכוונתו לומר, אל חירא איש כי יעשיר, והחזקה ממנו על שהוא עשיר, ולא כן אהר, וכן כי ירצה כבוד ציחו ע"י

העושר ולא לא צמח"ו י ע"י ומדולדו צחורה וצמ והלך לפניך

ג) בהג"מ

ציקוריס ולו עיינתי צבג ל"ל ק"ה, ויחשיך, או אה"כ ויבדח סדר זה לא ואח"כ הלפ הוא כמו ו שם צפ"ה ויולאיו וכ ובאותות ו צב"ר בהגו בשם ר"ח,

ואשר למו

לא מחאים, 679, ואילו על חיבת א של ד"ר עו מכות של ד חיבות ח"י ד"י

ד) ואשר

פשוט, שהם מנחה של ושלום, צו

צ"ה למוטל

אשר לשא הכי חשוב

נוגעת בגגו או לגרור לספק צב ח"ל לריך יתחיל לגרו הרגל סמוך פסולה משו דלענין איכ ח"ת וכו' חופן החיו צחר

צ) לשא

הפעם אם

וכן יניח פחות ממי' ארתיות בתחילת ויהי אם שמוע, וכפי
 הביא מדברי חזון איש שהעסק צמי' שונה הלכות שצרכים
 להזכיר לא להניח במקום אחד אפי' כדי עי' ארתיות קטנות
 כג"פ וי"ז ולריך לקדקק שיכיו בשניהם יחד לא פחות מג"פ
 א"ש"ד, וצדק כי כפי דבאופן עשוי אשר כולל עי' ארתיות
 קטנות וא"כ ג"פ אשר כ"ז ארתיות קטנות או הי' ארתיות
 גי' דהיינו כ"ד ארתיות קטנות ואם חולקים זה לשנים נמצא
 י"ב ארתיות קי' וא"כ ח"ך אפשר להקפיד שלא לעשות
 ג"פ וי"ז צד אחד, וא"כ ל"ע ח"ך ה"א הנכון וצב"ל
 סי' ל"ב ד"ה לדעת כי צס"ד. דישאיר פחות ממי' ארתיות
 קטנות, וע"ש עוד במהליה השקל צב.

הגה גרס לו כ"ז שראש העסקת חזון איש צמי' אחר וצדאי
 שני הדברים לא מתקיימים יחד דאם ישאיר ג"פ
 אשר לא יתכן פחות ממי' ארתיות קטנות במקום אחד, הצל
 כנראה דחזון איש זי"ע צס"ד חזר מדבריו הראשונים,
 ועשמו דאולי אם יקפיד על ארתיות קטנות ינמנע קלה
 נמצא דצ"ב מקומות גם יחד לא יהיו עי' ארתיות, וזה יוגע
 לפסול דאורייתא ע"כ צחר לצסוף הדרך השני לעשות יחד
 ג"פ אשר, והחשש דילמא יהיה במקום אחד עי' ארתיות
 קטנות וצדאי יהי כן לא נראה להגאון חשש כ"כ, כיון
 דגם בשאר פרשיות שלו שיעור הפרשה הם ג"פ אשר ח"כ
 ניכר שאינו פרשה צמה בצמקום הזה הוא רק ה"ז שיעור
 מה, וגם סו"ם אין המכשול גדול כ"כ כיון דלהרמז"ם
 נקרא מכ"מ סהומה, ולדעת הר"ש דיעצד כשר כולם
 פתוחה כמ"מ הפוסקים משא"כ אם ימעט גם משיעור עי'
 ארתיות קטנות גם צלרוף כ"ל.

ואם כי אין זה מוכרח כ"כ דאפשר צרוה לילך צחר דעת
 הסובר עי' ארתיות קטנות וכמ"מ צב"ל ולענין
 חששו של החזון איש יעשה צרוה צלרוף של מעיה ומעלה
 דהיינו כ"כ או י"ג ארתיות קטנות או קלה יותר צלרופן
 שרחוק שיפגע בשיעור עי' ארתיות קטנות דאורייתא, ומכ"מ
 ה"ז שיעור מהם אינו שיעור פרשה לכל הדעות וכמדומני
 שכן נוהגים.

ומה ששאל אם יש כלה בעזרת נשיכ אם היא סבה שלא
 לומר נפילה אפיס צבית הכנסה, ובעיר מדברי השע"ה
 סי' קל"א ס"ק י"ב לענין צרית בעזרה, אין מקום לדבר
 מה כי פשוט שאין כלה לצד פוערת מנפילה אפיס כיון
 שאינה צלרוף אהם ועוד עשמים ולרוב הפשטות אק"ר.
 ע"ש ח"ח סי' כ"ד-ב הרני דו"ש"ת, מצפה לרחמי ה'

סימן יג

בענין הצרקה רצועות של תפילין שלאחר שהשחירו אותם
 לשמה צידים, יש נוהגים שעוד פעם משחירים אותם
 צבית חרושה ע"י מכוה צלצב שחור לצבריק הצב, וגשאלתי
 מה דעתי בענין צב, היות שמעצורים צב שחור שלא לשמה
 על הנעשה לשמה, ואולם י"ל דהעליון צטל להתהוות.
 דעתי הקטנה לחשוש לזה שלא להתיר להתחילה, ודיעצד
 אין צידי לפסלם, ועממא די"ל דצטלמא לענין כהצ
 ע"ג כהצ קו"ל גיעין וי"ט ושבת ק"ד ע"צ דאין כהצ העליון
 כהצ, ונהי דלענין גט צב"ע סי' קל"א מייחי צב"ע צי

דעות צכתב שלא לשמה ואח"כ לשמה היינו משום דכתב השני
 מתקן, הצל צשלא לשמה ע"ג לשמה פשיטא דלא הוי כהצ
 ומתכשר בתחתון, איצרה צצצב הלוי ה"א סי' י' חששתי
 לצברה הסוצרים דנהי דאין כהצ העליון כהצ מכ"מ הרי
 כהצ העליון מכסה לתחתון, ולפנינו נראה רק העליון השלם
 לשמה והצחתי שם מנו"ב אר"ה סי' ה' ואב"ע סי' פ"ב
 דהנו"ב דהה צברה זו מכ"מ הרבה גדולים השו' לה,
 וצתוכס גם הגאון מלאכת שמים וצקסת הסופר סי' ד', ה'
 והצחתי שם מדברי צית שלמה אר"ה סי' ה' ולתי הקושיות
 הנפולות על המחמירים צזה וצסו"ד כתבנו דעיקר סמך להקל
 של הנו"ב הוא מהצ"ד הנפסק צצו"ה סי' ל"ב סכ"ז דארתיות
 והיות שנמחקו קלה אם רישומן ניכר דיכול להעצור קולמס
 ולא הוי שלא כסדרן, והיינו שאנו דנין כ"פ רק על התחתון,
 ואי"ס"ד דתחתון כמאן דליתא כיון דמכוסה והליון כ"פ
 צחר הנראה העליון ח"כ שצב הו"ל שלא כסדרן, איצרה
 כהצתי לסו"ד דמעטין צה"ד יראה דאין סתירה מפרשה
 להמחמירים.

שהרי ז"ל התב"ד וצנ"ד שאינו מתקן כלום הלא משמר
 כהצ הראשון ודאי לא חשיב כהצ לענין להחשיבו
 שלא כסדרן ע"כ. הנה דייק התב"ד לענין כהצ שלא כסדרן,
 והיינו כיון שגם כהצ הראשון עדיין כשר ח"כ לא מוסוף
 כתיבה חדשה דעושה רק פעולה שמור כהצ התחתון הכשר
 ואין זה תוספת כהצ חדש, וזה דין מדיני שלא כסדרן שלא
 יפסל צב"ג, הצל סו"ם אין להכחיש דכהצ התחתון מכוסה
 לגמרי, וכתיבה חדשה לא נקראה, מכ"מ מכוסה נקראה,
 וצב"ג דעליון שלא לשמה, והתחתון לשמה מכוסה פסול,
 ואין ענה הלא להעצור עו"פ לשמה, ועיין בהשגחה מהרש"ם
 ח"ז סי' קמ"ה מש"כ צב.

ועכשיו צנ"ד אם אנו מדמין עליון ותחתון של צביעת רצועות
 לעליון ותחתון של כתיבה והרי המג"א סי' ל"ג ס"ק
 ז' והצנ"מ והרעק"א ושאר פוקקים, מחשיבים דעה זו דהעליון
 מהני להקל וא"כ י"ל גם לענין חומרת תחתון לשמה והעליון
 המכסה שלא לשמה דמי"ל דצברה הוא ואין לחלק ציניהם.
אלא שראיתי להגאון מנחה ילחק צח"ו סי' ו' כהצ לחלק
 צזה צין השחרה דרצועות לדין כתיבה ודעתו דאין
 כאן פסול מכוסה דאין כאן דין כתיבה דנאמר דלריך שיכ"י
 כהצ נראה בגלוי, ולדידי אין זה פשוט כ"כ דפשטות
 רצועות שחורות הל"מ היינו שיכ"י נראה לנו שחורות,
 ושחרות זה צעינן לשמה, וכיון שצנ"ד התחתון השלמה
 מכוסה עדיין ל"ע רצ להכשיר צעליון הנראה שהוא שלא
 לשמה, ועיין צספר מאסף לכה"מ אר"ה סי' ל"ג ס"ק כ"ה
 העתיק מתשובת גור ארי' יהודה סי' ח' להכשיר מה"ע
 צהצציק צצק ע"ג רצועות ואח"כ משחירין אותם כדיו ח"ע"פ
 שתחתון מפסיק דהא דצעינן שחורים היינו שיכ"י הצצב
 שחור מצחון, ואף שמפסיק דבר אחר לית לן צב, נחיה ג"כ
 לצברה דידן דעיקר הנראה לנו, וצנ"ד הוא שלא לשמה.
והנה הגאון מנחה ילחק שם לא מנא רחי חותכה דלא
 דנין דין מכוסה, רק מה שמנא צמי"צ צציאור הלכה
 סי' ל"ג ד"ה פסול צמשי"כ המג"א לענין שלא לשמה ואח"כ
 לשמה צלרצועות ח"ל המ"צ דה"י נראה דה"י מועיל אם
 השחירו גוי צפעס הראשונה, דכל עיקר קושיותם על המג"א
 הוא דהו"ל דיו ע"ג דיו, ע"כ וצבענו תחלה על מראה
 השחור התחתון צמראה סיקר"א או ירוק או צבן, ואחי מראה

ח"ק ב כהצ"א ב שמואל האו אצ"ב צצ"ב

כי חטאנו מחל לנו מלכנו כי פשענו, הרי דאמירת הזכרת חטאים אינו אותה דרגה כאמירת תחנון, ובדאי כ"ה עפ"י סודן של הדברים, מ"מ אין הפסד בזה אם יפסיק אחרי תבא לפניך תפלתו, אבל אם הוא רק יום יאהרלייט פשוט צעניי דיכול לומר עד אבל אנחנו ואבותינו חטאנו ויפסיק אם רוצה.

שמח אני שאתה נותן לך כ"כ להצין ולהורות כל דבר בדיוק ההלכה וכן יעשה.

ידיך דושי"ת באה"ד, מצפה לרחמי ה'.

ב

עוד להשואל הג"ל:

ב"ה, יום ב' פרשת עקב. תשמ"ט לפ"ק פה אוברנאו יצ"ו. אחדשה"ט באהבה,

7 פה נמסר לי מכתבו היקר, ואשר עמד על מש"כ צעניי צו"ת שצט הלוי ח"ה סוס"י י"צ דאם כלה בעזרת נשים דאין קצה בזה שלא לומר נפילת אפים וע"ש טעמי ונמוקי. **וכב'** העיר ממש"כ בהגהות תפארת יעקב משניות ברכות פ"ב ובספרו טהרת שולחן בבי' קל"א להסתפק בזה אם מתפללים בצית הכלה אם אומרים נפילת אפים ונשאר צ"ע. **ועוד** הביא ממש"כ בסי' מאורי אור דף קס"א וז"ל נפילת אפים אלל חתן ואבל מסתבירא ה"נ כלה ואבלה ע"כ וכ' כב' הרי מפורש דגם כלה פוטרת מנפילת אפים.

הנה ספרים אלה לא נמלאו במחילתי, וגם אם הייתי ראה אותם אין זה דומה כלל למש"כ בצצט הלוי הנ"ל, דודאי אם הולכים להתפלל בצית הכלה היא נעשית עיקרית לפטור מנפ"א אם נאמר כן, דע"פ רוב צאים לכבודה להתפלל שם, דומה לצית האבלה שבאים לצית האבלה להתפלל שם, אבל צית הכנסת שמתפללים כהרגלם ואין חתן צמנין שלהם, אלל שנמלא כלה בעזרת נשים, אין בזה קצה לפטור מנפילת אפים.

והרני דושי"ת באהבה מצפה לרחמי ה'

ג

עוד להשואל הג"ל:

ב"ה, עש"ק מר"מ בין המצרים תש"ז, פה אוברנאו יצ"ו. אחדשה"ט וש"ת באה"ד,

יקרתו קצתני עם הקונטרס צדיני נפילת אפים ציוס הצרית והיותי עמוס גם כאן, הרני מעורר רק כפי שכתבתי בגליון הקונטרס.

א. להלכה בשחרית במקום שיהי' הצרית בודאי אין אומרים, וכשעושין מניין שני צחלר או צפרודור והם הולכים להם ולל היו בצרית נראה כהמנהג שכן אומרים נפילת אפים.

ד. ואשר ה"ע לפני עני לעיין צמה שכ' מרן החזון איש או"ח סי' כ' להסתפק במקום שמתפללין מנחה גדולה בעטנית צבור אם ראוי לישא כפיים ולא הכריע הכרעה צרורה, וכב' מעלתו צקשני לחו"ד בזה.

הנה צמתפלל מנחה גדולה צת"ל אין לנו אלל הכרעת מג"א צשם מהר"ו צחו"ח סי' קכ"ט ס"ק א' צצמתפלל מנחה גדולה צת"ל אין אומרים אלוקינו ואלקי אבותינו, והיינו דלל שייך כ"כ גזירה אטו מנחה דשאר ימות השנה כפשטות הש"ס טענית כ"ו ע"ב וצרש"י שם וכמש"כ צריטצ"א, והחזון איש עמנו אעפ"י שלא הביא דברי המג"א מכ"מ כ' תו"ד ואת"ל דלל הוקצע אלל צמתפלל סמוך לשקה"ת, ובדאי כך דעתו נוטה להלכה.

אלל דנכתפק ספק א' לחומרל לאלו דמתפללין כל יום סמוך לשקה"ח א"כ אין הכירל צת"ל, ולאידיך נכתפק ספק להקל אם מתפללים כל יום סמוך לשקה"ח וצת"ל דוקל מנחה גדולה אי חשיב הכירל דיעלה לדוכן גס צמ"ג, וזה שהניח צל"ע, איצירל למעשה אין לנו אלל סתימת הפוסקים סי' קכ"ט דלל ישא כפיו אלל צמנחה סמוך לשקה"ח, ואף דנשתנה צדור מדורות וצאיזה מקומות המליחות מכ"מ תקנה זו קיימת.

והרני דושי"ת בידידות, מצפה לרחמי ה'

סימן כד

עש"ק בהר תשמ"ט לפ"ק.

כבוד תלמידי יקרי המכובד הרב המופלג טובא אשרי לו כש"ת מוהדר אפרים פישל שטיין לאי"ט.

אחדשה"ט וש"ת באהבה,

אשר ה"ע לפני פעמים, צדבר הרגיל צביה"מ כשאחרי תפילת ח"י מתחילים צאמירת תחנון ואללכס קודס צאמירת הוידוי ושזב מזכירים לקהל שאינו יוס תחנון אמנס כבר התחילו צאמירת אלוקינו ואלקי אבותינו אם להפסיק ואין להפסיק.

יראה לענ"ד להלכה דיש הצדל בזה צין יוס שאינו יוס תחנון עפ"י הלכה ע"ד המצוור צשו"ע או"ח סי' קל"א צין אם הוא רק יוס יאהרלייט שיסנס חלק מהחסידים שאין אומרים תחנון אעפ"י שאינו כ"כ כהלכה.

דאם הוא יוס שאסור לומר תחנון מן הדין והתחיל אלוקינו ואלקי אבותינו יסיים עכ"פ תבא לפניך תפילתינו כדי שיחול אמירת אלוקינו על איזה תפלה, ולל יסיים עד אבל אנחנו ואבותינו חטאנו שאינו יוס הזכרת חטא, אעפ"י שבאמת גס זה הי' אפשר דהא גס צימים כאלה אומרים סלה לנו אבינו

שם. ויש לדחות. נ"ב, היינו דמיירי בראש חודש ובימים שאין אומרים תחנון: (ספר פלאים - תוספת שבת)

שם. וברובי"ש סימן תי"ב כו'. התלמידי רשב"א מוכיחים משם דאסור להפסיק, והשתדלה אשתו של ר' אליעזר בבכא מציעא דף נ"ט [ע"ב] להביאו לידי הפסק: (הגהות הגר"ב פרענקיל)

שם סק"ב. טעם ההטויה כמו שכתוב סעיף ה' ובהגדה. נ"ב, משום אבן משכית: (ספר פלאים - תוספת שבת)

שם. כמו שכתוב סימן (צ"ב) [צא]. נ"ב, ועוד יש טעם אחר משום דביד כתובים עונות של אדם: (ספר פלאים - תוספת שבת)

שם סק"ג. כתב מטה משה ש"ן היושב ואחוריו לדרום יפול לצד ימין ויטה בראשו, כצ"ל: (ספר פלאים - תוספת שבת)

[סעיף ב] מנ"א סק"ו. בן משמע בעובדא דרבי אליעזר. עיין בעטרת זקנים [אות ב]: (הגהות הגר"ב פרענקיל)

שם. בעובדא דרבי אליעזר וכו'. הנה כוונת הגאון המג"א להוכיח מעובדא דר' אליעזר בבכא מציעא נ"ט [ע"ב] שנפל, ע"ש. אמנם לא הבנתי לראיה זו, שהרי אע"ג דרבי אליעזר היה מנודה, מכל מקום קיימא לן בטור ושו"ע יו"ד סימן של"ד סעיף ב' דבניו ובני ביתו מותרין לישב עם המנודה, וא"כ שפיר י"ל דהתפלל ר' אליעזר עם הציבור של עשרה. ולכאורה ודאי הכי הוא, שלא ביטל מלענות יהא שמייה רבא, וכן כל דבר שבקדושה שצריך עשרה. עוד י"ל שהתפלל בעשרה רק שהיה יושב חוץ לארבע אמות שלהם, וזה שרי לכולי עלמא כדאיתא בטור ושו"ע שם. ובכן לא ידעתי מנא ליה להגאון מג"א לומר שר' אליעזר התפלל ביחוד וביטל מכל דבר שבקדושה שצרכין עשרה: (הגהות הגר"ב)

שם סק"ו. ובבית הכנסת של נשים נופלים. ולכאורה גם נשים נופלים על פניהם, מיהו אין נוהגים כן: (טהרת השלח)

מנ"א סק"ה. והוא הדין כאן. שלא יהא מפסיק טינוף או עכו"ם: (הגהות הגר"ב פרענקיל)

[סעיף ג] מנ"א סק"ט. ומנהג זה לא יתכן בערב ראש השנה כו'. שאין לומר בו תחינה אפילו בשחרית, כדאיתא בסעיף (לו) [ו] [בהגה] ובסימן תקפ"א [סעיף ג]: (הגהות הגר"ב פרענקיל)

[סעיף ד] מנ"א סק"י. ולמנצח שיר מזמור. ז"ל הב"י ביו"ד סימן שצ"ג [ד"ה כתב], אין אומרים תחינה ולמנצח ושיר מזמור לאסף: (הגהות הגר"ב פרענקיל)

שם. שיר מזמור. ובכל בו איתא וזה לשונו, המתפללים בבית אבל אין אומרים והוא רחום, ולא תחינה ושיר מזמור, ולא ואני זאת בריתי כו' עכ"ל. ולא נאמר שם למנצח: (ניירות שמשון)

שם. ושיר מזמור. שיר מזמור לאסף: (טהרת השלח)

באר היטב סק"י. כתב בשו"ת כנסת הגדולה כו' קודם שנו"ד. דלא שייך לאמר דהדין מתוח עליו, דעדיין לא היה בעולם, מכל מקום אין נופלים, ועיין שערי תשובה: (טהרת השלח)

שם סק"יא. וכיון שהוא מלך כו'. צ"ע אם היו הנשואים באיסור, אם נמנעים לאמר תחנון בשבילו, ועיין אה"ע סימן ס"ב באר היטב ס"ק י"א. ומשמע דגם במילה שלא בזמנה הדין כן, וכן אם מלין ממזר ג"כ אין נופלים: (טהרת השלח)

מנ"א סק"יב. וכתב מהר"א. סימן פ': (הגהות הגר"ב פרענקיל)

באר היטב סק"ד. במקום שהם מתפללין. צ"ע אם מתפללים בבית הכלה, אם גם שם אין נופלים: (טהרת השלח)

10 והוא רחום לתחנון. ולכך נראה דר"ל דאפילו אחר שכא לב אומרים אפילו במקום שנוהגין כו' נגון בבית האבל, כמו שכת ס"ק ט' וי', אך בסוף מסיק קצת להיפך, ע"ש:

(ספר פלאים - תוספת)

[סעיף ו] שו"ת ולא בחמשה עשר בשבט. גם כמנחה שלפניו (טהרת)

שם. גם כמנחה שלפניו. מפורש בלבוש [סעיף ה] שגם בפורי בעומר אין נופלין גם כמנחה שלפניהם: (הגהות הגר"ב פ

בהגה. בל"ג בעומר. היינו ביום, ולא מבערב, ועיין סימן תצ"ב' [בהגה]. אבל בחק יעקב שם ס"ק וא"ו [כתב] דאף מבע אומרים תחנון: (הגהות מוהרי"ע)

שם. בערב יום כיפור אין נופלים. גם כמנחה שלפניו: (טהרת)

[סעיף ז] שו"ע. עד אחר שבועות. היינו אחר אסרו חג: (טהרת)

[סעיף ח] מנ"א סק"ב. ולבנה לאו אבן היא כו'. ונראה לי ראיה כהנים בפסוק [ויקרא יד, מ] וחלצו את האבנים (כפרשת מצו ג) איתא אי אשר בהן הנגע, יכול כו' אפילו לבנים, תלמו אבנים: (הגהות)

שם סק"בא. פירוש שיטו על צדיהם, כצ"ל: (ספר פלאים - תוספת)

שם. וכן כו' פירוש שיטו על ידיהם. צ"ל על צדיהם: (מעש

סימן קל"ב

[סעיף א] בהגה. ובקדושה שבתרגום. כלומר, דקדושה שאומרים הקודש שהוא וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש ה' וגו' אומרו ברבים, מה שאין כן קדושה שבתרגום שהוא מן דין וכו' שהוא תרגום על המקרא קדוש קדוש ה' ו לאומרו ברבים. והוא מדברי הוזהר [ח"ב קלב, ב], ונתן [הוזהר] לזה שנים מקרא ואחד תרגום, כלומר קדושה שהוא לשון אפילו בשנים, והקדושה שבתרגום דווקא אחד. וכתב ב"י ד"ה וכתב [ולכך נהגו לומר קדושה שבתרגום בלחש, כדי שיו שאמר כל אחד בפני עצמו, וזהו שכתב הרב כאן אין לאומו רם מטעם הנזכר, וק"ל: (שי

שם. ואין לאומרה בקול רם. כב"י [שם] איתא שלכן אין אומר רם כדי שיהיה אמירת כל אחד בפני עצמו כאמירת יחיד: (הגהות הגר"ב)

באר היטב סק"ב. אין לאומרה ברבים. הא אומרים יקום פורק שבת שאני. ועוד, שם הוא דרך תפילה, מה שאין כן כאן שה מיהו הא קדיש ג"כ בלשון תרגום, ואולי דוקא קדושה, על דרך [מגילה כה, א] אין מפטירין במעשה מרכבה, וצ"ע: (טהרו

[סעיף ב] בהגה. לומר פטום הקטורת. שאנו אומרים בפיטום אם כמדתה כשירה לחצאין ועיין דבר משה חלק ח"מ טו סימן קכ"ד יע"ש דכצ"ל: (מז

מנ"א סק"א. יש לומר הוא אלקינו כו'. ר"ל, שלא יאמר ואין עו (הגהות הגר"ב)

שם סק"ב. וראיה מריש פרק ב' דיומא דזמן שהם כו'. התוספות יום טוב שם [ד"ה ואם] אין ראיה, דשאני התם דו

הוציא מכלל שאלו שאלו
מכון יושבים
האמר אהרן כהן אהרן ל...
סיון ג'...

להפסיק לקורא ס'ה טשא"כ לאסור דיתרו לא יאות שהוא פוסק להבא ושפיר מצריך
 ליו"ד הפסקות פזוק וידבר ולה החמוד אחת וכו' וכתבתי ויקרא אינו מליף לכך חמדה שני
 הפסקות : סי' קנ"ד בה"כ הנה נ"ד סי' קע"ח ששטע שלא יעשו פקודת
 כננין היכלות של ע"ז לאון מקומת דהמ"ל פתח אלא גם סידור חינוך ומפסלים נפנים
 כיון שהתנה ברישא אין מדעין להם והב"ח הקיל כנית יועליהם טענה שא"ל בהרשב"ם ישינים
 שבידי להדיא של אלילים ולפניי היו נרם עפ"ם וסבר לפ' גויים ונס' הע"ז העתיק
 הראב"ד סימן לקבץ נעלם פירושו ובהרשב"ם הנ"ל חסנים לפימן וגם סניף כיונהו
 בפנים דאם בחוץ אסור הא"ך משכחת דלמר פ"ז דשנת כסבור בה"כ והשתמוה לנית
 ע"ז הלא ניכר בחוץ אע"כ שאין היצר והט"ע סילק חלונת הראב"ד ע"ש : בב"ס
 ברכות י"ג וי"ל פי' הירושלמי כו' ונר' דעת חוס' דהתם לא מטי זמנו וחזרו ק"ס
 בזמנה אחר יוצר אור ואחר ק"ס אשה ויליב שהקדושו פן יעברו זמנה בערפת כבודה
 ואחרו עפ"פ אחת לפי' ואחת לאחריה אבל יוצר אור אי אפשר להיות טסקר ותירושם
 בלבוש שלא יוללו בחקנה ברכו' ק"ס לפני' ואחריו והירושלמי ביחיד : א"ח
 סי' ג' סי'ד עט"ס לקמן נדה י"ג : ועמ"ל ברכות ד"כ ובהלכות סי'
 ס"ו על שינוס הפסק ואליר נגד כל הפוסקים ונגד הזוהר וידוע ספרים ישינים
 השוכנים ואפ"כ מסתברא שהי' כחוב המפסיק קולץ כיון שאלו ע"ז ווין ליחוד השלם
 כו' אדני ומה שייכות לאינו מפסיק : כשמוע לעיל סי' ק"ח ה"י מוחה
 לחזור חיות אני והט"ע סמליץ כהמרה"ל סן הזוהר ונשת"כ רנינו ה"י לסד היטב
 הזוהר והלא חוץ המסולס ג"פ מקנים הזוהר לדעת ס"ל שלא לחזור רק הא"ח
 פשיעה הלכה כך ועוד לא השגיח בדיוק לשון הזוהר אחר שהניח דעת חב"ד הא"ח
 נקט וסקיר הוא דהיינו לשון הפכמה כמו סוגית הש"ס בלשון מסתברא : ועוד
 בדף כ' ע"כ פירש"י נשר מנושל חמה מהרש"א איה מקיפו ונר' דשייך לעיל מ"ב
 ודמחל א"מנשערשון הוא חלק כמנין בגליון וכן פירש"י נשבת קנ"ו ע"ב וניטן
 ס"ז ע"כ חלק סן עלם ע"ש : ודל"ה בב"ס פ"ד דהמ"ל ממתני' דפוכה
 ע"ס ונ"ל דנכורים : 7 סי' קנ"א נ"א חגל חתן ואכל מסתברא ה"כ כלה
 ואכלה חכן בנית העת שאין אבל אומרים נ"א : L והם נשטע כש"ע חוסר
 לורת בנה"כ נר' פסוס שאינו מקום ע"א ונ"ד סי' קע"א אין מקום בה"כ ואף שהאריך
 בב"י נשכח מה"ט וכס כתב להשליך גם אחר לרת מכ"ס לורת אדם ובניו נטגינת
 אבר כש"ס פטי עיני' דדין וגבה"כ לריך פחיתה לגטרי שלא ניכר פוד וגם אהעורף
 אף דנש"ע שס נקט יש פי שאומר להחיר ראש בלא גוף והרפ"ח כתב וכן נוהגין
 סקיר כתבו הע"ז והש"ך להחמיר כהפס"ג ואינו כנגד בעלי הש"ע בדקדוק הש"ע יש
 סי' שאוקר עוד לשנא קלילא מיס אומרים תס אומר מה זאת הלא הוא דעת הטיר
 מאבין הרא"ש בלא חולק וגם אינו מביא דעת אחרת וגם הרש"א בלשון חלס ופן
 נוהגין המ"ל טפי פדרכו כפ"ט וכן עיקר או וכן ראוי להודת אלא נשעה מחיבר הב"י
 פסקי הש"ע נזכר בדעת סמ"ג שהוא ראש וראשון להרא"ש וכללא נקטינן ככ"ס שלא
 הביא האחרון דעת הראשון אמרינן אלו ידע ממנו היו חוזר מדבריו וגם הרמ"א
 הרגיש לכך נקטו חרווייהו בלשנא קלילא ועכ"פ פורף לריך כמ"ס בחוס פ"ב דע"ז
 ופ"א דתוס' בולט בעטנת ל"ל גזוק עורף ניכר וגפשוטו נר' דנ"ל דאיהא חסדא
 טפי

ספר מאורי אור
 חלק יוצר למודע (ב"ב ק"א א יאור ב)

